

Een bundel licht verblindt me. Dan de pijlsnelle klap.
Ik draai. Ik spin. Ik vlieg. Een misselijkmakend gekraak in
mijn hersenen.

Ik verlies mijn gezicht. Alsof iemand mijn hoofd van mijn
lichaam wrikt. Een stekende pijn in mijn longen, mijn
hart. Als ik het leven loslaat, zie ik mezelf liggen. Ik draai.
Ik spin. Ik vlieg. Kijk naar beneden.

De aangerichte ravage. Een vrouw op het asfalt. Haar
benen in een onnatuurlijke houding. Haar gebroken
lichaam maakt haar bijna onherkenbaar. Omringd met
een bijna zwart gekleurde plas bloed. Ze ging te hard.
Ze wou te snel.

Wankelend. Balancerend en zoekend naar evenwicht.
Ze heeft levenslang. Een hoog, snerpend en vooral
ritmisch geluid. Er zijn stemmen die vanuit de verte
woorden zeggen.

Mijn tong ligt als een naar ijzer smakende, koude lap in
mijn mond. Warmte van een ander lichaam. Ik voel de
paniek en kan het niet meer laten zien. Opgesloten in
mijn lijf dat niet meer werkt.

Ik ging te hard. Ik wou te snel. Voelen wil ik. Aanraken.
Ik merk alleen mijn ijskoude lichaam dat blijft vechten
tegen de lichamelijke, ondraaglijke pijn. Ik ging te hard.